

"Büyük hayaller küçük adımlarla başlar."

“Artık beni kimse yalnız bırakamaz..”

-Özdemir Asaf

Öyle bir çağdayız ki hızımıza kendimiz bile yetişemiyoruz. Durmayı, bakmayı, şükretmeyi unuttuk. Aşık olmaya dahi zamanımız yok. Hele edebiyat, şiir hepsi rafların tozlu sayfalarında. Eski zaman aşklarını okuyup iç çekmekteyiz.

Bizim nesil yaşamayı yarışmakla karıştıranların nesli. Oysa henüz nefes alırken hissedebildiği kadar hissetmeli insan, tüm gerçek duygulardan nasiplenmeli.

Bu dergi, uzun zamandır kış uykusunda olan bir fikrin hayata geçişinin ilk adımı. “Yaşayan edebiyatçı sayısı neden bu derece az?” diye sorarak çıktığımız bu yolda okuyucumuz aynı zamanda yazarımız olsun istedik. Kendine saklanamayacak kadar güzel yazıları olanlar orada bir yerde, buna tüm kalbimizle inandık. Her sayımızı sizden gelenlerle oluşturacağımız bu dergimizin ilk sayısını sunmaktan büyük onur duyarız.

Benim Hayalperest

Dünüm

Sevinç Beysun Sağar

Belki de düğüm düğüm olması bu yüzden gözyaşlarımızın
İçimizde bir yerlerde bildiğimizden hep
İnsan, yine kendine

Dönüp bakınca maziye
Atiden ne çok söz etmişiz meğer
Halbuki bak
Benim hayalperest dünüm
Şimdi ben o yarındayım
Üzgünüm, kederliyim
Elem ve özlem doluyum
Büyüdüm dünüm, büyüdüm
Zorla, bir anda büyüdüm
Sevmedim ama büyüdüm
İstemedim ama alıştım
Geçer dedim, geçer elbet
Umulur ki geçince
Geriye ben kalabileyim

Ceviz Kabuğu

Valide

Ceviz kabuğunun içinde sakladım kendimi yıllarca. Konuşmadım, görmedim, duymadım. Bir gün derdim dilime zebella oldu mecbur kapına geldim. "Hazinim!", beni anla dedim. Oyun bozuldu. İki dudağın arasından dökülen nezaket zerresi bende derya oldu. Azizim! Umudu kardım hamuruma. Hasretle kavurdum, pişirdim. Bir kez baktım tadına bir daha istedim. Öyle tatlı zehir ki kanmazsın, kanın kurur. Yüreğin acıyla vurur. Âhurâzım sessiz, ben sensiz... Dermanım çaresiz. Terk-i aşk eyledim. Firarı vazife belledim. Lakin kırıldı bir kere kabuk, diyarı zayi ettim. Küçücük avuçlarımda topladım kırıkları; battı, kanattı. Bu aşk bende yara açtı.

Yolcu

Süveyda Güleç

Çok şey öğrenmek istedim
Senden, sensizlikten..

İkimiz tek kişilik bir sevgiye yetmedik
Yetemedi kanatları kafiyelerimin
Gözle görülmeyen mesafelerini aşarken
Bir uçtan bir ucuna dünyanın
Sanmıştım ben de yaşıyorum
Senin gibi diğer herkes gibi
Karanfil kokulu bir sokakta şimdi
Başım önüme eğili
Beklemeye durmuşum
Alışılmışın dışında bir eşik bu
Beklenen,
Gerçekliğini yitirdi sözlerle
Deniz daha az soğuk, gözlerim daha çok ıslak
Oysa şiir olup damlayabilirdim bir akşamüzeri
Kaç kırılmışlığı var kemiksiz yerlerimin
Ağla, gülmekten utanmalı insan
Sensiz her gün iki kez hayattayım
Hayattayım ama yaşıyor muyum
Bir tutam umudu yanımdan eksik edersen
Bil ki dönüşüm olmayacak bu eşikten
Üzdüğüme üzülürüm en çok da seni
Sen de vazgeç..

SİİR

RÖPORTAJ

Dil ve Konuşma Terapisti Ayşe Nur Koçak

Merhabalar ben Ayşe Nur. Dil ve konuşma terapistiyim. Üsküdar Üniversitesi'nin 2. dönem mezunlarındayım. Şu an yine kendi bölümüm üzerine yüksek lisansımı devam ettirmekteyim. Sizlere biraz kendi alanımdan bahsetmek istiyorum.

Dil ve konuşma terapistleri ne yapar?

Dil, konuşma, ses ve yutma bozukluklarının önlenmesi, bozuklukların belirlenmesi ve rehabilitasyon alanında çalışmalar yaparlar. Dil ve konuşma bozuklukları, erken çocukluk döneminde başlayıp yaşlılık dönemine kadar uzanan geniş bir yelpazede bireyleri etkileyebilmektedir. Alanım bu tarz konularla ilgilenir.

Bu bölüm size neler kattı?

Bölümüm bana daha sabırlı, daha anlayışlı ve her zaman öğrenmeye açık olmam gerektiğini öğretti. Kliniğe çıktığınızda her yaştan ve her çevreden kişilerle iletişime geçiyorsunuz. Bundan dolayı iletişiminizin kuvvetli olması çok önemli.

Bu bölümü okumayı düşünenlere önerileriniz nedir?

Öncelikli olarak söylemeliyim ki hem bölüm dersleri hem de klinik yaşantısı sizi fiziksel ve mental olarak çok yoruyor. Gerçekten sabırlı olmalı, değişimleri kolayca fark edebilmeli, ani değişimleri ayak uydurabilmelisiniz. Bunun yanı sıra kendinizi sürekli geliştirmeye açık olmalı ve her zaman güncel konuları takip etmelisiniz. Güncel makaleleri takip edebilme adına yabancı diliniz iyi olmalı.

Mezun olduğunuz okuldan memnun musunuz?

Üsküdar Üniversitesi'nin dil ve konuşma terapisi adına iyi ve geniş bir kadrosu olduğunu düşünüyorum. Bu durum bölüm içerisinde aklınıza bir soru takıldığında hangi hocaya soru soracağınızı bilmenizi sağlıyor (Bölüm ve üniversite tercihlerinde, öğretim kadrosuna bakmanın, öğretim görevlilerinin uzmanlık alanları ve yayınlanan makalelerinin araştırılmasının önemli olduğunu düşünüyorum.).

İlerideki hedefleriniz nedir?

İşimin klinik boyutunu gerçekten çok seviyorum. Danışanlarımla seanslarda ilerledikçe gelişmelerini görmek harika bir duygu. Ancak küçüklüğümden beri okumayı ve okuduklarım üzerine bir şeyler inşa etmeyi ve bu fikirleri geliştirmeyi çok sevdim. Bu yüzden gönlüm akademik yaşantımı her zaman sürdürmekten yana.

Sebepsiz ve Yersiz

Demirkan

Yine kalmışız Gece ile baş başa
Oysaki herkes evde, beş kişiyiz.
Su sağımda, ekmek solumda duruyor.
Çok mu tuzlu yedim ki
Boğazıma bir acı vuruyor.
Bilemiyorum...
... yanıyor boğazım
Toz kalkar kalkmaz
Eski sayfalardan

Gece bazen soruyor ama
Söylemekle de olmuyor ona
Ne de olsa O'ndan uzak geceleri geçiren
O değil... Sen değilsin Gece!
Her akşam tepesinde belirirsin O'nun
Seni görür zaten...
Her gece...

Hala savunur musun kendini,
Avutabilir misin beni?
Sana gelmekle haklı olduğumu,
Kanıtlar mısın bana?
Sakince yatıştırmak çözümlse,
Çöz beni Gece!
Uykum var!
Sadece bil ki... Kaçıyorlar!
Sebepsiz ve Yersiz...

Şiir

Lima, Peru

Serra Gök

“Aslında asıl amacımız ‘benim yolum’ diyebileceğimiz bir yol bulabilmek, kendimizi tanımak ve keşfetmek.”

Benim bir yolum vardı, yaklaşık 15.000 kilometre uzağımda, yeni başlangıçlarıma kapı açan bir yol. Güney Amerika kıtasının, insanlık tarihindeki en göz kamaştırıcı uygarlıklarından biri olan İnka İmparatorluğu'na ev sahipliği yapmasıyla ünlü ülkesi Peru. Şu anda da bu güzel ülkenin başkenti Lima'da yaşamaktayım. Sizlere biraz kendi yolculuğumdan ve burada yaşamaktan söz etmek istiyorum.

Uzun süreli gerginliklerin sonrasında kendimi bir başıma Peru uçağında buldum. Bulutların üzerinde umut ve heyecanla dolu on dört saatlik uçuşumun ardından hiç durmadan şaşkın ve meraklı gözlerle yeni yolumun keşfine koyuldum.

Lima sokakları önceleri bana Pakistanvarı bir atmosferdeymişim gibi hissettirdi. Küçük ve ilginç motosiklet taksiler, güler yüzlü ve koşuşturan bir kalabalık, her köşeden beni ritme ayak uydurmaya çağıran bir müzik ve tabii ki sonu gelmeyen araba ve korna sesleri.

Burada biraz daha zaman geçirince fark ettim ki Lima, insana yirmi yıl öncesinin Türkiye'sini anımsatıyor. Kimi zaman “Neredeyim?” sorusuna cevap ararken kendimi okyanus kıyısında buluverdim. Dev dalgalar üzerinde sörf yapan insanlar beni “kısıtlanamaz özgürlüğümü bir ömür yaşarım” havasına sokuverdi.

Sonraları farklı semtleri de keşfettikçe zengin Peru'yu görmeye başladım. Yeri geldi kendimi Avrupa'nın ihtişamlı yapıları arasında dolaşırken buldum. Güler yüzlü ve etrafına neşe saçan, en az benim onları anlamaya çalıştığım kadar meraklı gözlerle beni inceleyen; sanki heyecanla izlediğimiz o Kızılderili filmlerinden çıkıp gelmiş bu güzel insanlar, beni samimiyetleri ile sardılar.

“İnsanları güzel ama suç oranı hayli yüksek bir ülke Peru. Hırsızlık önlenemez bir hal almış.”

Doya doya gördüğümüz güzellikleri fotoğraflamak bile imkansız, kapkaççılar oldukça hızlı ve pratikler maalesef. Yerli arkadaşlarımdan sıkça “İşlek olmayan yerlerde yalnız dolaşma.” Uyarısı alıyorum.

“Halkın gözünde Türkiye ve Türk insanının yeri apayrı.”

2007 yılında yaşadıkları büyük deprem felaketindeki yardımlaşma hiç unutulmamış. Peru’da yaşayan Türkler ilk yardımlarda aktif rol oynamışlar. Peru medyasının haberleri Türklere sempatiyi artırmış.

Türk dizileri de çok tutmuş Peru’da. İnsanlar Türk olduğumu öğrendiklerinde ilgi ve heyecanla “Fatmagül’ün Suçu Ne?” ve “Muhteşem Yüzyıl”dan bahsediyorlar. Dizilerin kahramanları çok seviliyor. Yeni doğan çocuklarına “Onur” ve “Şehrazat” ismi verenlerin sayısı hiç de az değil.

Bir Türkün Peru’da yaşaması, kendi dillerini (Catellano) öğrenmesi ve özellikle burada eğitimini sürdürmesi çok ilgilerini çekiyor. İletişim kurduğum her insanın heyecanlı ve ilgili sorularından çok büyük haz alıyorum.

“Burada beni mutlu eden bir diğer husus ise dünyanın en iyisi mutfaklarından biri olan Peru mutfağı.”

Patatesin dört farklı türü var burada. Ayrıca domates ve avokadonun da anavatanı Peru. Daha önce adını dahi duymadığım, hatta rengini hiç görmediğim tropikal meyveleri keşfediyorum. İnanılmazlar ve her an elinizin altındalar. Lakin güzel olması bir yana, yabancı bir memlekette, bir Müslümanı en çok zorlayan hususlardan biri kültür ve inançlara uygun yiyecekler bulabilmek oluyor şüphesiz. Fakat tabii ki de bu zorluklara zaman içerisinde alışılıyor.

Özellikle burada yaşayan birkaç Türk aile olarak yardımlaşıp yaşamımızı çok daha kolay hale getiriyoruz. Bir yandan kültürümüzü devam ettirip diğer yandan yerlilere de tanıtip renkli bir dayanışma ortamı oluşturuyoruz. Böylelikle ben de tanıdığım insanlar ve kültürler sayesinde kendime açtığım yeni yolu ışıklandırıp taçlandırıyorum...

Körlük

Süveyda Güleç

“Sonradan kör olmadık biz, zaten kördük.” diyor kitabımızın Portekizli yazarı José Saramago Körlük kitabında. 1995 yılında yazdığı bu roman, bir anda ortaya çıkan beyaz körlüğün salgına dönüşerek yayılmasını konu alıyor.

Her yönüyle bizi içinde bulunduğumuz koşulları sorgulamaya iten kitap, salgın senaryolarına maruz kaldığımız şu günlerde okunduğunda belki de çok farklı anlamlar çıkarabileceğimiz bir post apokaliptik roman.

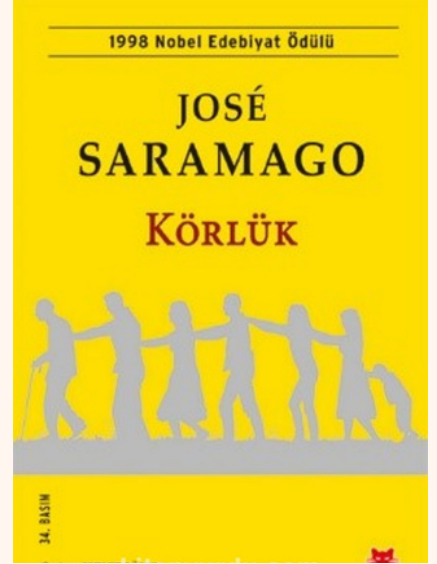
Saramago, diğer kitaplarında da değindiği fakat bu romanıyla bize zirveyi gösterdiği, insan ırkının düşebileceği (düştüğü) en uç noktayı, hayvaniliği ve bundan doğabilecek sorunları gerçekçi bir dille ele almış. Ayrıca kitabın 2008 ve 2014 yapımları iki ayrı filmi bulunmakta.

Kitapta yazar “Göz belki de insan bedeninin içinde hâlâ bir ruh barındıran tek uzvudur.” diyerek bizleri körlüğümüzü sorgulamaya itiyor. Peki ya gözün sonsuz bir beyazlığa boyanmasıyla başlayan ruhsuzluk hali? Görmekten yoksun, empati yapmaktan aciz ruhumuz kendini hapsettiği yerden, ancak kendine acımaya başlamayacak mı? Dünyadan elini eteğini çekmiş, kaybedeceği hiçbir şey kalmamış her insan gibi o derin uykunun gelip çatacağı günü beklemeye durmayacak mı? Yaşarken kör olmuştur zaten, ölümlükten korkmayacak, yalnızca bunu kendine saygısı devam ettiği ölçüde uzak kılmaya çalışacak.

Hepimiz körüz biraz. Az çok, eksik fazla ama körüz. Alışkın kötülüğün her türüsüne gözümüzü kapatmaya, sağır taklidi yapmaya yıllarca karşımıza çıkan kıtlık, afet, sürgün haberleri karşısında hangimiz ses verebildik cesurca?

“Yalnız vadesi dolanlar ölür başkası değil.” demiş yazar. Peki ya içimizdeki insanlık? Yaşayışımız bir hayvandan farksızsa; ahlaktan, yasadan, nizamdan nasibimiz kalmamışsa, ölmüş sayılmaz mıyız en azından yarı yarıya? Oysa yarı yarıya yaşıyor da sayılırız böyle bir durumda. Karmaşa, açlık, sefalet, pislik... insan demeye bin şahit bedenler, cesetler, körler... fakat nefes alan, fakat nefes veren! Demek hala umut var bir gün yeniden doğmaya!

Kaldıysa eğer içimizde geleceğin güzelliğine dair bir tutam umut, tüm gücümüzle ona sarılmaktan başka yoktur ki çaremiz. Umudumuzu kaybetmeye değmez hiçbir felaket. Cesur olun dostlarım ve çok okuyun. Bir gün hep beraber yeniden doğacağız!

Karikatüristik

**"Sevinçlerimiz bile artık mekanik
sevgisiz saygısız otomatik
bu şarkı birilerine çok geç artık
bu şarkı kirlenmiş bir çığlık!"**

CEM KARACA
5 Nisan 1945-8 Şubat 2004

O Mavilik Derdi

Edip Cansever

Beni uykudan uyandırır uyandırmaz
Dünyanın bütün huyları yüzünde
Ben bunlardan birini seviyorum en çok
Sana bir nar kesip uzatıyor ya doğa
Tutsam tanelerini
Sevincin gözyaşları derdim buna.

Bir süre bakışıyoruz karşılıklı
Ben uykudan uyanır uyanmaz
Benimle şiir gibidir bu
Tam karşımda ama yazılmamış
Durmadan bileniyor aklımda.

Seni unutarak baktığımda bile
Dünyanın her yerlerinden geçiyorsun
Yayıyorsun kalabalıklara
Yalnız yayılmak mı
Aşkın en büyüğü, en dayanılmazı demeli buna.

Özlenirsin, alabildiğine varsın da
Daha da var oluyorsun gün günden
Olgun bir meyva gibi güleceksin zamanla
Bir kadın da değilsin, bir kişi de değilsin
Bir kuş olsa mavilik derdi buna.

Güneş İnip

Suya Dokun

Cahit Zarifoğlu

Birara neydi o bulutlar
Somurtkan dudakları yere sarkan

Arkasında deniz alev alan adam
Çehrem sarsılıyor bakmaktan

Güneş inip suya dokun
Nehre yaslanıp baş aşağı koşan bir yaşlı ağaç ol

Şiirhane

Yarına Kadar

Sevinç Beysun Sağar

Ne kadar uzağa gidersen git, geçmişini içinde taşıyacaksın çocuğum. Kendinden gideceksin, anılarından, kalbinden, mutluluklarından, acılarından... Ama'n olacak içinde hep, içinde hep bir ama kalacak, keşke demekten alıkoyamayacaksın kendini. Kabul edemiyordu genç kız. Çaresizliği kabul edemiyordu. Bir anda tüm her şeyle vedalaşması gerektiğini idrak etmeyi reddediyordu yüreği. Belki de bir şey yapılamayacak tek şeyle sınıyordu hayat onu. "Artık mutlu olma kızım." diyordu, "Bundan sonraki her gülüşünde bir miktar acı olsun ve hiç geçmesin.". Gerçek olamayacak kadar gerçekte yaşadıkları. Acısı kendinden büyük, kırgınlığı tüm dünyaydı. Kızıyordu, öfkeleniyordu belki içinde bir yerlerde. Ama şoktan kaskatı kesilmiş benliği, yanıp kavrulan kalbine inat, feryat etmesine bile izin vermiyordu. Düşünme yetisini kaybetmişti. Kalemler durmuş, devam ettirmemişlerdi bu acıyı yazmayı.

Soğuk üstüne yağıyordu. Kirpikleriyle kar taneleri savaş halindeydi. İnatla gözlerini açık tutmaya çalıştı. İçi buz tutmuyordu bir türlü. Annesine çevirdi bakışlarını, mışıl mışıl uyurkenki hâlini hayal etmeye çalıştı. O kadar eskiye gidemedi hafızası. Acıyla bölünen uykusuz gecelerini hatırladı. Günbegün zayıflayan bedenini, çöken avurtlarını, haykırışlarını, yaralarını... "Size yük oluyorum evlatlarım" deyip yüzünü yere eğerek utanan içli içli ağlayışlarını, kardeşiyle kendisini hatırlamadı anları... kanserin yavaş yavaş ellerinden çekip aldığı annesi... Yine de umut etmeyi bırakmamıştı. Dört elle sarılmışlardı annelerine. Ta ki birlikte umut edeceği bir kardeşi kalmayana dek. Kız kardeşi, aklını yitirip intihar edene dek. Annesinin ilaçlarını almaya gittiği eczane yolunda tecavüze uğrayana dek. Bin defa tembihlemişti, yürümeyip dolmuşla gitsindi, yollar tenhaydı ne olur ne olmazdı... Halbuki demeliymiş ki bunun yolla, dolmuşla ilgisi yok, insan olamamakla ilgisi var. Yoksa neden abla sözü dinlediği halde, başına dolmuşta böyle bir şey gelsindi ki?

Artık ne beraber dertlere göğüz gerebildiği bir kardeşi vardı ne de iyileşecek diye umudu elden bırakmadığı bir annesi. Kızının sessiz sedasız canına kıyışını öğrendiğinde verdiği tepkiye, dünyanın üstüne asmak gerekirdi. O bakışlarda, yaşanan o anda, feryat figan bir bağıriş vardı, canhıraş çığlıklar, ateşin doruk noktasında ulaşıp buza dönüştüğü o soğukluk vardı. Önce dudakları aralandı hafifçe, sonra iyice iki büküm oldu yatağında, gözünden bir damla yaş düştü ve aralık dudaklarından bir nefes...

Yaşadığı bu anın gerçekliliği içinde düşündü; kardeşine tecavüz eden kişi, biliyor muydu üç insanın birden hayatını kararttığını? İkisi toprağın altında, öteki yürüyen ölü, üç insan. Üç hikâye. Sanki diğer her şey yolundaymış, herkes çok iyymiş gibi, bir de bu üç koca acıyı bırakmıştı dünyaya. Üç can. Milyarlarca insanın haberinin olmadığı, duyanların da beş dakikadan fazla tepki vermediği olayla arasında yerini almıştı genç kızın hayatı. Çaresiz, acı dolu, ruhsuzca yatıyordu şimdi iki mezar arasında. Üstüne yağın kar, temizlemiyordu onun içindeki dünyayı. Beyaz olan her şey saflığı temsil etmiyordu artık. Art arda iki kefen. İki beyaz bez, bir kara toprağa gömülmüştü gözlerinin önünde. Onun için artık saflık, masumluk, iyilik, kötülük yoktu. Siyah yoktu, beyaz yoktu, bugün ve yarın yoktu. Çığlıklar yoktu, ağlamak yoktu. Onun hayatı tam da bugün yok olmuştu. O artık çaresizliğiyle yoktu. Uyudu, bir daha da uyanmadı.

Never Leave Me

Sude Alataş

Mülteci deyip geçiyoruz, bakıyoruz ama göremiyoruz. Anlayamıyoruz, hayata gözlerini açtığına savaşla karşılaşan ve bundan başka anısı olmayan çocukların yaşadıklarını.

Mültecilerin yaşamını çocukların gözünden anlatan ve onların yaşadıkları zorlukları tokat gibi yüzümüze vuran bir filmle bu ay: "Never Leave Me". Bosna asıllı yönetmen Aida Begic filmi. Filmde savaştan kaçan Suriyeli çocukların Türkiye'de kurmaya çalıştıkları yeni yaşamlarını izliyoruz. Birçok çocuk anneleri ve babaları olmadan öğretmenleriyle birlikte Urfa'da yaşamaya başlıyorlar. Pek tabii bu ülkedeki hayat hiç kolay olmuyor onlar için. Aida Begic bu filmde, aslında çoğu insanın dillendirmeye korktuğu şeyleri göstermiş; ailesiz ve vatansız kalmış çocukların zorlu yaşamlarını ve o durumda dahi çocukların tükenmeyen, masum umutlarını. İzlerken sık sık kendi bakış açınızı sorgulayacağınızdan eminim.

Ayrıca yönetmenimiz, mültecilerin hayatta kalma çabalarını anlatırken sosyolojik örnekler kullanmış. Bu örneklerde ülkemizde onlara karşı alınan kötü tavırlar da gösterilmiş. Aralarında beni en çok etkileyen, bir çocuğun mendil sattığı sahne oldu. Satılan mendilin fiyatını, kendi günlük kazandığı parayla kıyaslayan ve çocuğu sözleriyle döven adamın olduğu bir sahne. Bu kişi, benden çok kazanıyorsun diyerek küçücük çocuğa kızıyordu. Dikkat çekmek istediğim nokta, adamın muhatabının küçücük bir çocuk olmasına karşın takındığı tavırlar; çocuğuna gözlerindeki korku, yorgunluk ve çaresizlik...

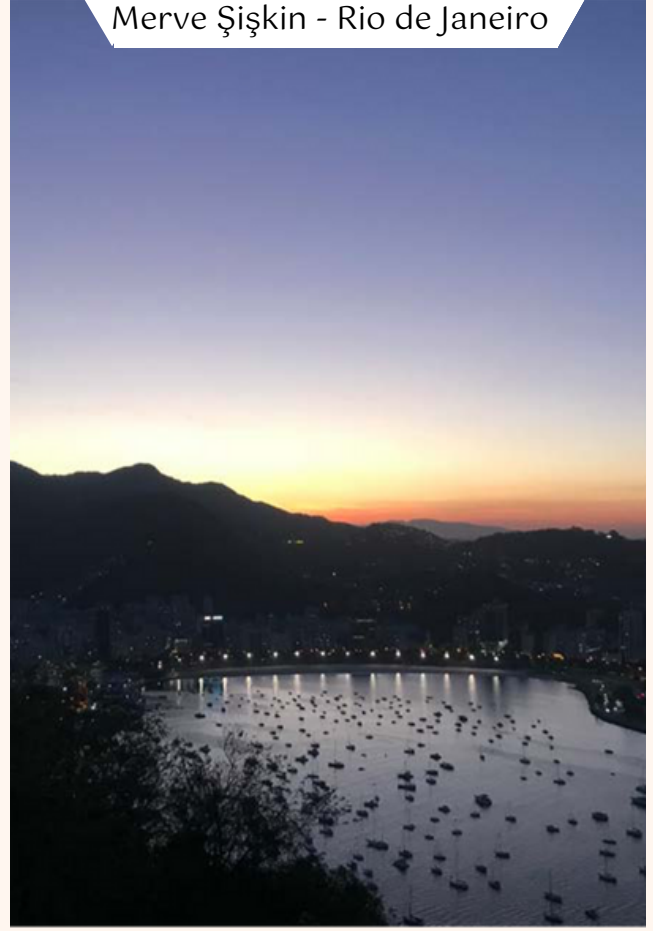
Şu an ülkemizde çocukları bu tarz hallerde görmüyor muyuz sık sık? Çoğu insan onlara önyargıyla bakmıyor mu? Aslında suç onlarda mı? Yoksa onları bu duruma getiren, güç sahibi olan kişilerde mi? Neyse efendim, filmde devam edelim biz. Aida Begic bu filmde bizlere, aslında birbirini takip eden olaylardan çok, savaş mağduru insanların farklı hikayelerini göstermiş. Bu durum filmi biraz daha belgesel tadında izlememize olanak sağlıyor. Son olarak galiba bu filmin en etkileyici hem de üzücü kısmı, izlediğiniz tüm şeylerin aslında gerçeğin ta kendisi olması.

Fotosentez

Zeynep Salihoğlu - San Diego

Merve ŐiŐkin - Rio de Janeiro

Merve ŐiŐkin - Curitiba

Zeynep Salihoğlu - San Diego

Bahar

Nesrin

Bahar gelir yılın bu aylarında. Sadece toprağa, havaya değil, içimize de gelir bütün renkleriyle, kokusuyla, tadıyla. İş yaparken şarkı mırıldanmak pek adetim değildir ama, bahar dedim ya. Bir melodi dolanır dilime, sabahları kahvaltı hazırlarken. Çoğu zaman,

"Saçlarını dağıtır rüzgar

Yeditepe üzerinden,

hatıralar tarihin küllerini savurur,

yarım İstanbul" şarkısını sobelerim dilimde.

Sonra bir de bakmışım

"Şimdi İstanbul'da olmak vardı, Yeni Camide mısır atmak kuşlara, köprüde balık ekmek yemek.." diye devam ediyorum.

Balık demişken, kaç yıl oldu saymadım hamsi yemeyeli, mevsimler geldi geçti işkembe içmeyeli. Sonra biber kızartmaya başladım, mutfağım, annemin mutfağı gibi kokar. O koku beni alır Ankara/Dikimevi yokuşuna götürür. Ben rengarenk vitrinlere bakarken köşedeki simitçiden gelen susam kokusu yandaki kuruyemişçinin kavrulmuş çekirdek kokusuyla yarışır adeta. Adımlarım sıklaşır eve bir an önce varmak için. O kısacık mesafe bitmek bilmez nedense, adına özlem dedikleri bir his yüzünden. Ben zihnimde İstanbul Ankara arası yolculuk ederken, tencereden sıçrayan bir yağ, patlatır hayal balonumu.

İki Mevsim Boyu Güvercinler

Süveyda Güleç

Merhaba Sonbahar,

Uzun zaman oldu yazmayalı sana. Günler, aylar belki de yıllar geçti. Zamansızım bu aralar. Kimsesizim. Yalnızlığımı ortadan ikiye paylaşacak birini bulamıyorum. Sahi, yalnızlık da paylaşılır mı Sonbahar? Belki de iki kişi aynı anda yalnız hissetse onlar artık yalnız değillerdir... "Yalnızlık paylaşılmaz, paylaşılsa yalnızlık olmaz" demiş ya şair; biz de yalnızlığımızı paylaşalım o halde..

Zaman geçer, saatler geçer geçmesine peki ya mesafeler, onlar da geçer mi yaşlandıkça bedenlerimiz? Beklemeye duran ruhumun dinginliğinde, bıraktım kendimi anılar denizine. Bir gülümsemene hasret oysa şu çocuk yüreğim. Sevdiğim, gel karanlık çökmesin günlerime...

Ayağımın altındaki dünya halısını çektiğinden beri, her saniye biraz daha yok oluyorum. Yol oluyorum. Sana varan her ıslığında rüzgarların, derdest oluyorum. Bu bendeki serzeniş, âh ediş ve kabulleniş. Gidişine uydurduğum tüm kılıflar ya eksik ya yamalı. Sevmek uzun kelimeymiş evet, en derininden yaralı.

Biliyorum, gün gelecek kalplerimizin sesine uyanacağız, okunuyor olacak göz bebeklerinden sana yazılan tüm şiirlerim. Biliyorum yanımdan seveceksin beni, hiç uslanmayacak içimizdeki çocuklar. Biliyorum sevdiğim sana kavuşmaya günler var. Ama belki aylar, belki de yıllar.

Zamansız mesafeler girse de aramıza

Uzak olmayan bir şehrin

Karşılıksız kaldırımlarında ikimiz

El ele yürüyeceğiz,

Karşılıklı bakışlarda

Göz göze geleceğimiz

Mesafesiz zamanlara...

İlkbahar'ın

İnat

Aybike Ulubaş

Bak
Hayattasın, nefes alıyorsun
Görüyor musun?
Ölmedin.
Öldüremediler seni
kelimeleri, bakışları, sözleri
Öldüremedin kendini
sen dahi beceremedin
Öyleyse şimdi
soracaksın bir bir
yüreğine
aklına ve kendine
neyi, nasıl istediğini
nereye, nasıl gideceğini
Madem ölmedin,
yaşayacaksın
inadına
savaşarak
gözyaşlarıyla
Yaşacaksın bu hayatı
Öyle ya da böyle be canım
Çünkü sen, bozacaksın
bu soysuz düzeni
ve bu kapkara yazgıyı

Kayıp Şehrin İnsanları

Sema Ergin

Latin Amerika'nın en eski şehirlerinden biri olan Santa Marta'nın yüksek dağlarında, Embara adında yerli bir kabile yaşar. Kolombiya'da bulunan ve arkeologların 1972 yılında keşfettiği bu bölgeye Ciudad Perdida (Kayıp Şehir) adı verilmiştir. MS 800 yılında kurulduğu düşünülen Kayıp Şehir, Machu Picchu'dan 650 yıl daha eskidir. Fotoğrafta, solda beyaz elbise giyen adam da bu kabileye mensuptur. Sağdaki adam ise Misak yerlilerindedir. Bunlar, Kolombiya'nın Cauca eyaletinde varlıklarını sürdüren silahlı bir grup olarak bilinir. Toprağa inanırlar ve kimlikleri için mücadele ederler.

Bu iki kızıl derili genç, başkent Bogota'da bir devlet üniversitesinde okuyan ilk yerliler ve halklarını temsil etmenin gururunu yaşıyorlar.

Antakya

Hasan Güleç

Ne aradığını bilenlere anlat kendini sevgi diliyle, sayfalar dolusu kelimelere ihtiyaç duymayan sevgili. Arayan, sevgiyi bazen bir çift gözde ya da hikmetli bir sözde, bazen de bir mekanda ya da bir handa bulur. Han, mekan, söz ve göz. Bir özde, bir beşikte, medeniyetlerin kesişim kümesinde "Çan, Hazzan ve Ezan" oluverir Antakya'da.

Roma kadar eski ama ondan da öte kutsal Saint Pierre, inleyen Hazzan'la Allah'tan dileyen Museviler, beş vakit Ezanla Kabe'ye yönelen Müminler asırların 'Hoşgörü İklimini' gönülden yaşatırlar Antakya'da.

Antakya merkezidir kadim medeniyetlerin. Üç semavi dinin mensubu güzel insanların "Medeniyetler Korosu"yla kendilerini anlattıkları şehirdir Antakya. Habib-i Neccar Camiinde buluşur ve birlikte duaya durur İsevi ve Muhammedi müminler. Daracık sokaklarında Sarımiye Camii, Katolik Kilisesiyle sırt sırta verir, birlikte bakarlar tam karşılarındaki Havra'ya. Mahalleden indiğinizde sizi çarşılı Ortodoks Kilisesi, Asi Nehri'nin batı yamacındaki Eski Meclis ve nehrin doğusundaki Ulu Camii karşılar.

Günün sabahında envai çeşit katıklı ekmek, kekik ve çeşitli baharatlarla hazırlanmış lezzetlerle yaptığınız kahvaltı sizi Han Restaurant'a kadar taşıyacaktır. Han'da Antakya lezzetleriyle öğle yaptıysanız kendinizi Ulu Camii önündeki Kral Künefe'ye atarsınız. Şimdi 2 bin yıllık tarihe tanık, Romalıların muhteşem Mozaik Müzesinin ve Aziz Antakya'ya panoramik bir bakışla güneşin Akdeniz'den gurubunun da doyumsuz seyrinin mekanı Antakya Kalesinin ziyaret saatidir. Grup sonrasında inleyerek çağlayan sular sizi Harbiye'de akşam yemeğine davet eder. Sonrasında "aaah yetmeyen, yetemeyecek zaman" diyerek bırakırsınız yorgun bedeninizi Ottaman Otel'in konforuna.

Sabahında büyümlü Akdeniz esintilerinin raks ettiği Çevlik Plajı'nda bulursunuz kendinizi. Hz.Musa ve Hızır'ın buluştuğu mekanı selamlar, tarihi limana hayat veren Titus Tüneli, Kral Mezarları, Beşikli Mağara yolu ile vardığınız Amanoslar'ın eteklerindeki Vakıflı Ermeni Köyünde Garbis'in Kır Kahvesinde yorgunluk çayını yudumlarırken Akdenizin Cebel-i Akra'ya yasladığı muhteşem koyların seyrine dalarsınız. Kleopatra'nın güzelliğine esin kaynağı. Defne Ağaçlarının baygın rayihaları arasında Eriklikuyu Köyü'nden aşağıya Hıdırbey Koyü'ne sallanır, sizi bekleyen bilmem kaç bin yıllık Musa Ağacına, kana kana ölümsüzlük içeceğiniz Ab-ı Hayat Suyu'na kavuşursunuz.

Artık sona doğru. Asla inanmazdım dediğiniz büyümlü bir zamanda yaşadıklarınızın tekrarını yüreğinizde duyarak turunç ve zeytin bahçelerinin arasından geçer. Tomruksuyu, Fidanlık köyleri yolu ile şehre dönerken farkında olmadan dudaklarınıza yine ve yeniden görüşmek terennümlü bir şarkı yerleşmiştir Akdeniz renginde, Akdeniz tadında.

Vazife-i Kapı

Süveyda Güleç

**Mağaralar, ağaç kavukları; yağmur çamurdan korur evet ama
başarabilir mi korumayı, kalabalıktan kaçan bir insanı?**

Bireyselliğin zirve yaptığı günümüz dünyasında, özel hayatın gizliliğinin korunmasına en büyük yardım kapılardan gelir. Dış dünyanın kirinden karmaşasından bir kaçıışı mümkün kılandır kapılar. Kendi içimize kaçış.. Baş başa kalışı, ruhumuzla bedenimizle zihnimizle.. Odanıza gidip kapınızı kapattığınızda hissettiğiniz güven duygusunu size verendir. Kulaklığınızı takıp seslerden izole edebilirsiniz kendinizi. Aynı şekilde kapınızı kapatıp dışında kalan her şeyden ve herkesten izole olmanız da mümkün.

Türkçemizde bir deyiş vardır hani, çıktığı kapıyı arkasından kapatmayana "kapısız köyden mi geldin?" denir. Hiç düşündünüz mü nasıl olur bu kapısız köy? Kimsenin kimseden ayrısı gayrısı özeli olmayan bu toplu yaşam merkezi nelerden mahrum eder insanı?

Peki ya kapının varlığının mahrum ettikleri? Onlar da az degildir hani. Yakınsınızdır, aynı evde yaşarsınız da bir kapının eşiğinden geçip bir yüreğe varamadığınız olur. Sınırlar çizilmiştir bir kere. İki metre boyunda bir tahta parçası ayırırveirir sizi.

Nedir bu kapının asıl işlevi diye sorulsa mesafe koymaktır derim, Gözle görülmeyip yürekte hissedilen mesafeler koymak, insanlar arasına. Ama iyi, ama kötü..

Ne demiş şair "Kapına geldim, eşiğine lakin var mı cesaretim çalmaya?". Olmasa iki metrelik bir tahta, kaç aşık kavuşacak, kaç yuva yıkılacak, kaç kurulacaktı halbuki..

Biz iyisi mi kapımızı tedarikli kullanalım. Sosyal varlıklar olarak, izole yaşamaya çalıştığımız şu günlerde ailemizden bir kapı mesafesi uzaklıktaysak ne kadar şanslı olduğumuzun farkına varalım..

Bir arpa boyu yolu geç,
Çalmaya korkma kapıları tek tek
Varsın kalabalığa karşı koysun yalnızlığı
Bir göz oda
Kendine ait bir kapıyla
Varsın iki kişilik yaşasın bu hayatı
Ama sen
Korkma
Bir arpa boyu yolu geç.

Deneme

Edebiyat Kültür Sanat
raf

iletisim@rafdergi.com

[raf_dergi](https://twitter.com/raf_dergi)

[raf.dergi](https://www.instagram.com/raf.dergi)

rafdergi.com